

พญา ได้อนลับสอง

illust : Renmalis story : Avery Pie

Wua ได้ออนสืบสอง

illust : Renmalis story : Avery Pie

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ ๑๖๖

พนาเดือนสิบสอง

เขียนโดย Avery Pie

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๖๕

ราคา ๒๕๕ บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

๔/๑๑ หมู่ ๑๑ ตำบลคลองทอก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๒๐

ISBN : 978-616-00-4470-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภคญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรีย์ แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ลภัสรา อรกุล พิสูจน์อักษร : ณัฐณิ กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : Benmalis รูปเล่ม : นิพันธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้ผลิตและผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

‘ความรักอยู่ได้นานแค่ไหนกันนะ’

เป็นคำถามที่เราเฝ้าถามตัวเองเสมอมา อยากรู้มาตลอดว่า คนคนหนึ่งจะรักใครคนหนึ่งได้นานขนาดไหน มันสามารถนานจนข้ามภพข้ามชาติได้เลยหรือเปล่า เพราะเคยมีคนบอกไว้ว่า ถ้าชาติไหนทำบุญร่วมกัน ชาติต่อไปก็จะวนกลับมาเจอกันอีก นั่นคงเป็น คีย์เวิร์ดของนิยายเรื่องนี้ *พณาเคื่อนสิบสอง ภาคต่อ ฤทธธิด์คล้อง-นาคว* ที่ประกาศศักดาความคลั่งรักไว้เมื่อครั้งก่อน มารอบนี้เราอยากแสดงให้เห็นถึงความรักที่มากพอจนทำให้ช่วงเวลาไม่เป็นอุปสรรค

แม้จะผ่านกาลเวลามาเนิ่นนาน สุดท้ายก็วนกลับมาเจอกัน เป็นความรักที่สานต่อจากครั้งนั้นที่จะเพิ่มความคลั่งรักขึ้นไปอีก นำทีมโดย ‘ธันว’ พี่ครูทจากชาติก่อน กับ ‘ผีนป้า’ น้องนาควจาก ชาติที่แล้ว ผลกรรมทำให้พวกเขาต้องแยกจาก แล้วผลบุญก็พาเขากลับมาเจอกันอีกครั้ง เป็นเรื่องราวของสมัยปัจจุบันที่ความคลั่งรัก ไม่ได้น้อยลงเลยสักนิด

แต่จะเป็นยังไงก็ต้องติดตามกันอีกที ขอฝากนิยายเรื่องนี้ไว้ในอ้อมกอดด้วยนะคะ

รักจาก Avery Pie

เวลาพลิกผัน วัฏฏะเวียนวน
ครุฑาผลัดหยาดฝน นาคำดำดิ่งคืนสู่ปฐพี
เหลือทิ้งไว้เพียงคำสบานจากหัวใจดวงนี้
‘ไม่ว่าจะเกิดชาติใด...
ก็ขอให้เรากลับมาครองรักกันดังเดิม’

พนาเดือนสิบสอง ๐

ฤกฤกฤกล้องนาคา

ตำนานว่าสองเผ่าไม่ถูกกันแต่กาลก่อน

ฝ่ายหนึ่งถือตนสูงศักดิ์เพราะมีปีกเหนือกว่าเขา อีกฝ่ายอยู่ใต้
ร่างเลื้อยคลานด้วยหางครอบครองผืนน้ำให้ชีวิต ทั้งสองล้วนเป็นอริ
ที่ฝ่ายได้น้ำหาได้คิดรุกรานก่อนไม่ แต่เป็นเหล่าวิหคต่างหากที่ไผบิน
โฉบมาลักเขาไปกินอยู่รำไป

แต่นานาคาดังต้องของร้อนชวนให้ผืนน้ำลุกเป็นไฟอยู่หลาย
ครั้ง แม้บำเพ็ญเพียรอย่างหนักก็ไม่อาจป้องกันความโหดร้ายของ
ฝูงเวหาได้

กระทั่งครุฑาตัวหนึ่งพลัดตกแม่น้ำพบเจอกับงูน้อยที่เสียพ่อแม่ไป

ยามนั้นแทนที่จักปล่อยให้ความแค้นรัดคอเขาให้ตาย กลับ
ปล่อยให้ความใจดีครอบงำหัวใจ

‘ข้าไม่ทำร้ายท่านหรอก’

กลายเป็นความสัมพันธ์ครั้งใหม่

‘เรียกข้าว่าพี่ทันทีเกิด พ่ออุป่ายอดรักของพี่’

เดิมทีโบราณท่านว่าอย่าได้ไวใจเหล่าครุฑาผู้มีฤทธิ์ ไม่เช่นนั้นจักถูกจับกินไม่เหลือซาก ทว่าครานั้นนาคาปาตัวน้อยกลับไม่เห็นความร้ายจากแวตว เห็นเพียงแต่ความรักแลความเอ็นดูที่มอบให้มา ข้าเพิ่มหนักทุกคราที่พบกัน

จากความเมตตาสู่ความรู้สึกอื่น ไม่มีความแค้นมาเกี่ยวพัน แม้เป็นศัตรูกับทั้งโลกก็ยอมได้ หวังแค่ได้ครองรักกับนาคาหนุ่มตนนั้น

สวรรค์จึงมอบบททดสอบแสนสาหัสมาพิสูจน์ความรู้สึกที่มีต่อกัน

แลพวกเขาที่ได้รับรางวัล...

‘พ่อครุฑองค์ใหม่ของเผ่าพันธุ์ นามนั้นคือทัณฑ์เทวา’

‘แลในนามพ่อครุฑ ข้าขอสั่งให้เลิกจับเหล่านาคากินเป็นอาหาร จงให้เกียรติเขาเช่นพวกพ้องเดียวกัน หากใครเหยียบย่ำมันผู้นั้นจักต้องเจอดี’

คำกล่าวนั้นศักดิ์สิทธิ์ไม่ต่างจากคำบัญชาจากแดนสวรรค์ สองเผ่าพันธุ์รวมเป็นหนึ่งหมดเรื่องทุกขั้อนต่อกัน ถึงยามแรกจักมีคนคัดค้านมองว่าตัวเองอยู่สูงกว่าเขา แต่ก็ถูกสั่งสอนให้เรียนรู้เสียใหม่ ทัณฑ์เทวาได้ขึ้นเป็นพ่อครุฑ มีอำนาจทว่าไม่เคยใช้มันข่มเหงใคร

กลับกันแล้วยุคนั้นกลายเป็นยุคที่รุ่งเรืองที่สุด พ่อครุฑหนุ่มได้ช่วยบ้านเมืองให้ปลอดภัย

เพียงข้างด้วย ‘พนาสินธุ์’ พ่ออุป่าที่เขารักจนหมดหัวใจ

เขายอมทำทุกอย่างเพื่อให้ระยะห่างของทั้งสองสลายไป ซึ่งเขาก็ทำได้แล้ว ยามนี้พวกเขาได้ครองรักกันสมใจ มีลูกชายสองคน

ที่เป็นดังไฟของคลั่งใจอันเกิดจากความคลั่งรักที่ไม่เคยปล่อยน้อง
นาคาให้ห่างกาย อีกส่วนมาจากการบำเพ็ญเพียรจนสวรรค์ประทาน
พรวิเศษให้

ทั้งสองคิดว่าเป็นเรื่องราววิเศษใหญ่จากอันตรายที่พวกเขาช่วยกัน
กำจัดไป ทุกคนมีความสุข ไร้ซึ่งความทุกข์มาอย่างกราย

แต่เขาว่าความสุขนั้นมีจำกัด มันมาแล้วก็เลยผ่านไป

กลายเป็นกาลเวลาที่น่าเศร้าใจ

“พี่ท่าน... พี่ท่านได้ยินน้องหรือไม่”

“พะ... ฟ้องุ แค็ก ฟ้องุป้าของพี่” ทันท้ทเวาเค้นเสียงเรียกหา
มือหนาถูกกอบกุ่มด้วยความรัก ครุฑหนุ่มในวันนั้นได้เปลี่ยนผัน
คืนความเยาว์วัยให้อดดีเช่นเดียวกับคนรัก แลเมื่อเวลาพรากความ
อ่อนเยาว์ ความแก่เฒ่าก็เข้ามา

ปรับเปลี่ยนร่างกายให้โรยรา ทว่าบั้นปลายชีวิตก็งดงามมาก

“พี่รักเจ้า รักเจ้าเหนือสิ่งใด” พ่อครุฑพูดเสียงแผ่ว พยายาม
ยกยิ้มให้แก่ นาคายอดรักข้างกาย

พนาสิณณ์เม้มปากแน่น น้ำตาคลอเบาเมื่อรู้ว่าคนรักใกล้จาก
ลาไป เขามองเห็นมันด้วยबारมีจากการบำเพ็ญเพียรที่ทำได้ รับรู้
แต่ไม่อาจทำใจ

ถึงจ้ะรู้ว่าเรื่องพวกนี้เป็นสัจธรรมของโลก ทว่าใครจักทำใจ
ยอมรับได้

ไม่มีใครรับความสูญเสียได้หรอก

“เจ้าจักอยู่ในใจพี่ตลอดไป ความตายก็ไม่อาจทำลายเจ้าไป
จากใจพี่ได้”

“ข้าเองก็รักท่าน รักท่านเหลือเกินจนไม่อยากเสียท่านไป”

“แต่มันถึงเวลาของพี่แล้วยอดรัก แด็ก ถึงเวลาที่พี่ต้องไป” ยืนมือสั่นเทาไปแบบแค้นคนรักไว้ใช้นิ้วโป้งปาดน้ำตาคนที่พยายามต่อสู้ชีวิตเขาทั้งที่ตนเองก็ใกล้ถึงฝั่งแล้วเหมือนกัน ทณฑ์เทวายอมรับว่า มันน่าเศร้าที่ความตายจะพรากทั้งสองจากกัน แต่พอคิดแล้วเขาก็หาได้เสียใจขนาดนั้น

ช่วงเวลาที่ผ่านมาเขามีความสุขมาก ต่อให้มันจะมีช่วงเวลา que เจ็บช้ำก็ตาม

แต่การได้เกิดมาเจอพนาสินนี่ถือว่าเป็นบุญหุสนทับ อีกทั้งการได้รักกันก็เป็นอย่างยิ่งกว่าความฝันที่วาดไว้ ไหนจะถูกชายทั้งสองที่ถูกแต่งตั้งเป็นพ่อครูหุ รับช่วงต่อจากเขาแล้ว เขาก็หาได้ต้องกังวลเรื่องใดไม่

เรื่องเดียวที่กังวลคือกลัวว่าน้องนาคาจักตรอมใจ

“แม่สิ้นวสาสนาต่อกัน พี่ก็จักยังตามรักเจ้าไปทุกชาติดั้งเดิม”

หยาดน้ำตาอุ่นไหลอาบแก้มขาว พนาสินจับมือคนรักแน่น พลางกอดปากที่ลั่นไหว

“ไม่ว่าเจ้าจักอยู่ไกลจากพี่แค่ไหน พี่ก็จักตามหาเจ้าจวบจนปากฟ้าสลาย ต่อให้ต้องตายแล้วเกิดใหม่อีกก็พันครา พี่ก็จักตามหาเจ้าให้เจอจนได้”

“เช่นนั้นพี่ท่านคงเหนื่อยล้าหนัก ข้าไม่อยากจะเห็นท่านทรมาณอีก”

“การได้รักเจ้าหาได้ทรมาณพี่ การที่เจ้าไม่รับรักถึงทรมาณพี่มากกว่า” ร่างสูงระบายยิ้มบาง “จงเชื่อมั่นในความรักของเราเถิด หนาพองูป่า พี่ให้คำมั่นแก่เจ้าว่าจักตามรักเจ้าไปทุกที่”

“ข้ากลัวว่าเราจักไม่ได้เจอกันอีก หากแม้เจอกันก็ไม่อาจบอก
ได้ว่าเป็นเราในชาตินี้หรือไม่ว่าง”

“พี่เชื่อว่าเราจักรู้ได้จากหัวใจ”

“พี่ทัณฑ์...”

“เจ้าเชื่อในตัวพี่หรือไม่ เชื่อหรือไม่ว่าพี่จักตามหาเจ้าจนเจอ”
เสียงของทัณฑ์เหวอโกล้งหมดลงทุกที “เพราะพี่เชื่อว่าพี่จักเจอเจ้าแน่
ไม่ว่าจักอยู่ที่ไหน”

“ข้าเชื่อท่าน ข้าเชื่อท่านหมดหัวใจ” พนาสิญ์ขยับเข้าไปใกล้
“แลภาวนาขอให้สวรรค์เป็นใจ รับคำขอของท่านกับข้าไปพินิจ”

“สวรรค์จักต้องปรานีเราแน่ หรือไม่พี่ก็จักบังคับสวรรค์เอง”

“เช่นนั้นสวรรค์คงโกรธความหัวรั้นของท่านแน่”

“หาได้ต้องเกรงกลัวไป พี่สยบสวรรค์มาแล้ว เจ้าจำไม่ได้
หรือไร”

“ข้าจำได้ ข้ารู้ว่าท่านเก่งกาจแค่ไหน” ยกยิ้มอ่อนล้าก่อนจะ
ยื่นหน้าไปหอมแก้มคนที่ตนรักหมดหัวใจ “ท่านคือครูที่ฝึกที่มาก
บารมีเกินกว่าใคร ท่านเป็นดังเปลวเทียนในหัวใจข้าที่จักไม่มีวันดับ
ไป ต่อให้จักเจอพายุโหมแค่ไหนก็ตาม”

“อย่างนั้นแล้วก็ให้คำสัญญาแก่พี่เถิดว่าเราจักครองรักกัน
ทุกชาติไป” ร่างสูงเริ่มหายใจอ่อนลงไป “สัญญากับพี่ว่าเจ้าจักรอพี่
ไม่ว่าเจ้าอยู่ที่ไหน หรือแม้เจ้าจักสูญเสียความมั่นใจ”

“ข้าจักรอ รอท่านไม่ว่าจักกี่ภพชาติใด”

“พนา...”

“ข้าให้คำสัตย์แก่ท่าน แน่นตัวข้าต้องตาย หรือสิ้นวสานาเพียง
ใด หรือต้องรอคอยไปที่ภพชาติใด ข้าก็จักรอท่าน รอท่านอยู่อย่าง

นั่นจนกว่าท่านจักมารับข้าไป”

“ไม่ว่า...อีก ก็ภพชาติใด”

“ไม่ว่าก็ภพชาติใด”

“...”

“ข้าก็จักรอท่าน รอวันที่เราจักกลับมาครองรักกันดังเดิม”

สิ้นคำนั้นน้ำตาของครุฑศักดิ์ผู้มากบารมีก็เอ่อไหล ริมฝีปาก
ร้อนผ่าวของทั้งสองเคลื่อนไหวเข้าหากัน แ่ค้างอยู่เช่นนั้นราวกับ
ประทับสัญลักษณ์คำสาบานที่ให้แก่กันไว้

พนาสินธุ์ไม่รู้หรือกว่าภพชาติหน้าจะได้กลับมาครองรักกับ
พี่ท่านหรือไม่ แต่ถ้าตนบำเพ็ญเพียรแลทั้งคู่ยังเชื่อมั่นในความรักที่
ไม่มีวันหมดไป เขาก็เชื่อว่าสักวันหนึ่งทั้งสองอาจกลับมาเจอกัน
อีกครั้งก็ได้

ที่ใดที่หนึ่งบนโลกใบนี้ที่พิศวงยิ่งกว่าสิ่งใด

ขอเพียงแค่เชื่อว่าเราจะกลับมาเจอกันได้

อำนาจแห่งคำสัตย์จะมีฤทธิ์เหนือสิ่งอื่นใดทั้งปวง

“พี่จักรอเจ้าหนา พนาสินธุ์”

ปิดฉากฤทธิ์คัลลังนาคาเปลี่ยนผันกาลเวลา...

สู่ผืนป่าเดือนสิบสองเอ๋ย :)

พนาเดือนสิบสอง ๑

คนในฝัน

‘พี่ท่าน’

‘พี่ท่านของข้า’

เสียงหวานดังผะแผ่วเรียงร้อยแก้วเป็นคำพูดส่งผ่านสายลม
ให้มาหา ผืนป่างามประดับด้วยลำธาร บนสุดของต้นน้ำปรากฏร่าง
ของบางสิ่งทีเหล่านักคนลี้กการะ มันเลื้อยคลานคดเคี้ยวเลี้ยวรอบ
โขดหิน เกิดลัดแหวววาวครูดกับผืนดินผ่นเปลี่ยนร่างเป็นชายหนุ่ม
ผู้งดงามดังสตรี

ยืนอยู่เบื้องหน้าด้วยชุดไทยเพียงน้อยชิ้นกับรอยยิ้มอ่อนโยน
ที่มอบให้

มือบางยื่นมาลูบแก้มขาว มองกันด้วยความคิดถึงสุดอาลัย
ขณะที่ปากเล็ก ๆ นั้นเรียกหาเขา แทนด้วยคำว่าพี่ท่านอยู่ร่ำไป

และคำพูดแสนอาวรณจากหัวใจ

‘ข้ารอท่านอยู่ จำได้หรือไม่’

อีกฝ่ายถามพร้อมกับขยับเข้ามาใกล้

‘เราสัญญากันไว้’

‘สัญญาเรื่องอะไร’

‘ความรู้สึกละมุนให้’

‘หือ?’

‘สัญญาว่าเราจักกลับมาครองรักกันดังเดิม’

‘ไอ้ฉัน! ไอ้ฉัน! ไอ้ฉัน!’

“เฮียอก...! เฮีย!”

ผัวะ!

“โอ๊ย!” เสียงโอดครวญของหน้าหนาวตั้งขึ้นทันทีที่ถูกถีบกระเด็นตกเตียงโดยไม่ทันตั้งตัว ทำเอาหัวเกือบฟาดพื้น ดีที่หลังลงก่อน ถึงอย่างนั้นมันก็เจ็บพอที่จะทำให้เขากัดฟันกรอด หันไปมองเพื่อนรักที่จู่ๆ ก็ยกขาถีบเขาซะอย่างนั้น

ก็ตัวเองเป็นคนบอกว่าให้ปลุกเมื่อถึงเวลาที่เราต้องไปกัน แล้วโหลงถึงมาทำร้ายเขา

“ไอ้เพื่อนเวร! ถีบกูทำเหี้ยไรครับเนี่ย!”

“แฮก”

“ไม่ต้องมาแอบชอบเลยไอ้ลัส ขอโทษกูเลยนะไอ้ฉัน”

เจ้าของชื่อ ‘ธันวา’ นั่งหอบอยู่บนเตียงคิงไซส์ ก่อนจะประกอบความทรงจำเข้าหากันว่าเมื่อไหร่กันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ดูเหมือนว่าเขาจะตกใจที่ถูกปลุกจากความฝันเลยพลั้งเท้าถีบเพื่อนรักจนกระเด็น

ไม่รู้ว่มาจากความหมั่นไส้เล็ก ๆ ด้วยหรือเปล่า แต่ยังไงเขาก็ถีบมันไปแล้ว

และพลาดส่วนที่สนุกในความฝันไป

“เวรเอ๊ย มึงรีบปลุกกูทำไม”

“ฮะ?”

“กูอุตส่าห์ได้เจอเขา”

ธันวาทอนหายใจไล่ เสยเส้นผมสีดำขลับขึ้นไปอย่างเหนียวหนาย ทำเอาหน้าหนาวถึงกับย่นคิ้วไล่ ก่อนจะยันตัวลุกขึ้นมามองเพื่อนรักที่เหมือนโกรธเขายังไงไม่รู้ ทั้งที่เขาสมควรเป็นฝ่ายโกรธ เขาถูกตีกระดูกเดินจนตกพื้นเลยนะเว้ย

ทว่าพอได้ฟังที่อีกฝ่ายพูดเขาก็เข้าใจทันทีเลย...

“นี่มันฝันถึง**พ่อบ้า**ของมึงอีกแล้วหรือ”

“เออ” ร่างสูงตอบสั้นๆ นวดหงิดนักที่ถูกปลุกจากฝันหวาน “มึงแหม่งทำเสียบรรยาการ”

“ขอโทษนะครับคุณธันวาท แต่คุณมึงบอกเองว่าให้ปลุกถ้าเรากำลังจะตาย” หน้าหนาวย่นคิ้วไล่ “และกูจะไปตรัสรู้ใหม่ว่ามึงฝันถึงใครอยู่ เห็นมึงนอนหลับเหมือนหมู กูก็นึกว่าปลุกได้”

“เฮ้อ”

“อีกอย่าง...มึงทำเหมือนกำลังฝันร้าย”

“กูดูเหมือนฝันร้ายตรงไหน”

“ก็มึงเอาแต่พูดว่าพะนะๆ อยู่ได้”

“กู...”

“เวลานอนมึงก็ชอบสะดุ้งเหมือนตกจากที่สูงทุกที” เพื่อนรักบอกตามความจริง ปกติเขาปล่อยให้ธันวาทนอนยาวและให้ตื่นเองตลอด เพราะต่อให้มันบอกว่าต้องปลุก สุดท้ายก็ตื่นเองได้ บางทีตื่นก่อนเขาด้วยซ้ำ

แต่คราวนี้ที่ปลุกเพราะเห็นเอาแต่นอนกระตุกจนนึกว่าชักหลังๆ อาการของธันวาทเริ่มแย่มาก ทุกครั้งที่หลับตาแล้ว

จมดิ่งสู่ความฝัน เหมือนมันท่องไปอีกโลกจนไม่มีเวลาพัก

เดี๋ยวละเมอ เดี่ยวละดุ้งตื่นขึ้นมา ยิ่งช่วงสอบก็ยิ่งกระตุ้นให้
ร่างกายทำงานหนัก

“เพราะจนถึงมึงบอกว่าฝันดี ใครจะไปเชื่อมึงได้ เคยแหกตา
ดูสภาพตัวเองบ้างไหม มึงตอนนี้เหมือนคนนอนอนมาสามชาติ”
ผลึกหัวเพื่อนที่ได้ตาค้างเนื่องจากนอนไม่ค่อยพอด้วยความเอือม
ระอาใจ “เมื่อคืนมึงไม่ได้กินยานอนหลับใช่ไหม”

“ถูกฉีดยานอนหลับ”

“ถูกฉีดยานอนหลับ”

“แต่ถึงกินไปมันก็ไม่ช่วยให้กูหลับใจ”

“ไอ้จ๋า”

**“การนอนไม่หลับเพราะคิดถึงใครสักคน มันทรมาณมาก
นะมึง”**

ได้ยินคำนั้นหน้าหนาวถึงกับถอนหายใจเอือกใหญ่ หมดคำ
จะพูดกับเพื่อนคนหนึ่งที่หาเหตุผลมาได้เขาได้ ทั้งที่มันเป็นการเถียงๆ
ดูๆ เท่านั้น

อันว่ามีปัญหาในการนอนหลับ เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กเลยก็
ว่าได้ ทุกครั้งที่หลับตาจะฝันเห็นผู้ชายคนหนึ่งที่มีใบหน้าจิ้มลิ้ม
น่ารัก อีกฝ่ายชอบเข้ามาหาเขา ยกยืมให้เขารวกับเป็นคนรักกัน ซึ่ง
เขาไม่รู้เลยว่าคนคนนั้นเป็นใคร รู้แค่ทุกครั้งที่มีฝันมันมีความสุข
มาก

แลกด้วยการพักผ่อนไม่เต็มที่ ยิ่งช่วงเรียนมหาวิทยาลัยตลอด
ระยะเวลาสี่ปีเขาแทบจะเป็นหมีแพนด้าอยู่แล้ว เคยลองคุยกับ
จิตแพทย์ดูแล้ว เขาก็บอกว่าเป็นภาวะที่เก็บมาคิดเท่านั้น อาจเพราะ

เคยเจอหรือเคยเห็นคนคนหนึ่งที่ไหนเลยเอามาผูกจิตเป็นความทรงจำ
แต่เขาจะไปหาคนที่แต่งตัวโบราณกลายร่างเป็นพญานาคได้ที่ไหนกัน

คนคนนี้เหมือนมีแค่ในความฝัน
และมันทำให้เขา...

“มึงจะคิดถึงคนที่ไม่ได้อยู่จริงได้ไงกัน มึงตื่นเต็มต้ายังเนี่ย”
หน้าหนาวเย็นชัด ย่นคิ้วใส่เพื่อนรักที่กำลังเพ้อเจ้อ “กูขอร้องเลยนะ
เลิกคิดถึงคนในความฝันมึงได้แล้ว หมอเขาก็บอกแล้วไงว่ามึงคิด
ไปเอง”

“ใครเขาจะคิดถึงคนคนเดียวมาตั้งแต่เด็กกัน”

“เพราะมึงยึดติดอยู่กับความฝันของมึงไง มึงเลยเป็นแบบนี้”

“มึงไม่เข้าใจเพราะมึงไม่เคยฝันถึงเขา”

“ถ้ากูต้องฝันแล้วทำให้มีสภาพแบบมึง กูก็ไม่เอาเหมือนกัน”

“...”

“ตื่นได้แล้วไอ้มัน”

“ไอ้หนาว”

“คนในฝันมึงเขาไม่มีอยู่จริง”

อันว่าถึงกับเจียบไปเลยเมื่อเจอเพื่อนพูดแบบนี้ การต่อล้อ
ต่อเถียงไม่ใช่สิ่งที่เขาชอบทำเท่าไร อีกอย่าง...นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขา
กับหน้าหนาวเถียงกันเรื่องนี้ เพื่อนเขาไม่ใช่คนที่เชื่ออะไรพวกนี้ มอง
ตามหลักวิทยาศาสตร์หมดเพราะเป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้

ในขณะที่เขาเป็นพวกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ไม่ใช่ทุกอย่างบนโลก
ใบนี้ที่จะหาเหตุผลได้ บางสิ่งเราก็ต้องใช้อย่างอื่นมาตัดสิน แต่ก็
นั่นแหละเถียงกับหน้าหนาวไปก็ไม่ช่วยอะไร

“และเรากำลังจะไปสาย ลุกไปอาบน้ำได้แล้วไอ้ลัด เดียวก็ไม่มีที่กางเต็นท์พอดี”

“เฮ้อ” ร่างสูงถอนหายใจทั้งอีกรอบ ถือว่าดีที่เพื่อนเขาก็ไม่ใช่พวกชอบต่อความยาวสาวความยืด มันดันหลังเขาให้ลุกจากเตียงโยนผ้าขนหนูคลุมหัวแล้วผลักเข้าห้องน้ำไป

หน้าหนาวปล่อยให้อันวาใช้เวลากับตัวเองพลางส่ายหน้าเหนื่อยใจ

“กฎหมายหนทางที่จะช่วยมึงแล้วจริง ๆ ไอ้อัน”

หลังจากตอนนั้นพวกเขาไม่ได้คุยอะไรกันอีก อันวาอาบน้ำเสร็จก็รีบเร่งขึ้นกระเป๋ารั้วขึ้นรถโดยมีหน้าหนาวเป็นคนขับให้ วันนี้พวกเขานัดกันว่าจะไปนอนค้างกลางป่าโดยมีเต็นท์คูใจเป็นที่พักแรมให้ ต้องบอกก่อนว่าอันวาเป็นคนชอบกิจกรรมกลางแจ้งมาก ทั้งปีนเขา เดินป่า ว่ายน้ำ เขาเล่นชอบมันทั้งหมด

แค่ช่วงที่ผ่านมาเขาไม่มีโอกาสได้ไปเที่ยวไหนเลยเพราะเรียนหนัก หน้าหนาวเห็นว่าช่วงนี้ปิดเทอมอยู่เพื่อเตรียมตัวสอบเทอมสุดท้ายเลยขี้ใจเดียวขึ้นมา

ชวนเพื่อนรักเข้าป่า คิดว่านอนท่ามกลางธรรมชาติจะช่วยให้เพื่อนสนิทอาการดีขึ้นบ้าง

อย่างน้อยก็เป็นการพักผ่อนก่อนกลับไปเจอสมรภูมิการสอบ

เสียอย่างเดียวคือหน้าหนาวมันเป็นพวกที่ทนร้อนทนหนาวไม่ค่อยได้ พอมาถึงที่แล้วก็ต้องเดินขึ้นเขาเพื่อไปยังจุดตั้งแคมป์มันก็เลย...

“เฮ้ยไอ้ธัน! เร็วดิวะ มัวแต่ช้าอยู่ได้!”

ติก!

“เดินแบบนี้มีงจะเป็นเต่าหรือไง เร็ว ๆ เข้า กูเมื่อยจะตาย
อยากนอนพักที่เตียงแล้วเนี่ย!”

เสียงโหยกโหยกไวยวายเป็นเพื่อนรักดังมาจากข้างหน้า เรียก
รั้งให้คนที่กำลังถ่ายรูปวิวป่าหันไปหาพลางถอนหายใจใส่ อุตส่าห์
ได้มาตั้งแคมป์ที่เขานิเวศน์ จะขอกินลมชมวิวก่อนบรรายาคาทนหน่อย
ไม่ได้หรือไง ทำไมต้องรีบเร่งเพราะเพื่อนเหนื่อยอยากพักไว ๆ

ถ้ามาเพื่อนนอนกันที่บ้านไหม ไม่ต้องเสียเงินเสียเวลามา
นอนที่นี่หรอก

“มีงเดินไปก่อนเลย เดี่ยวกูตามไป” ธันวบบอกขณะก้มมองดู
รูปที่ถ่ายไว้ “กูขอถ่ายรูปวิวตรงนี่ก่อน”

“ตรงนั้นมันไม่ใช่จุดชมวิวะ มีงจะถ่ายรูปเพื่ออะไร” เพื่อนรัก
เลิกคิ้วใส่ “ไปถ่ายตรงจุดตั้งแคมป์นูน ป่านนี้ไม่เหลือที่ให้ตั้งแล้วมีง
กูโทร. หาไอ้กันต์แม่่งก็ไม่รับสาย สัญญาณขาด ๆ หาย ๆ จนกูนึกว่า
อยู่ในเขาวงกตแล้วไอ้ลัล”

“ทำไมพุดมากจังวะ คนที่ชวนมาก็มีงไม่ใช่หรือไง”

“ถ้ากูรู้ว่าลำบากกูดงเปลี่ยนใจ แต่ก็นั่นแหละ เลิกสิลาได้ไหม
รีบมาเร็วไอ้สันติน” ว่าจบก็ชูนิ้วกลางใส่

แล้วแบบนี้ใครจะอยากรีบทำตามทีบอก ร่างสูงส่ายหน้าให้
เพื่อนสนิทพลางคิดว่า ถ้ารู้ว่าเพื่อนจะบ่นมากขนาดนี้ เขาคงขึ้น
ไฟล์ตบินไปเที่ยวยุโรปกับพ่อ แต่เห็นว่าเป็นประสบการณ์ที่ดี บวก
กับเขาก็ชอบอะไรแอดเวนเจอร์แบบนี้ด้วย เลยยอมตกปากรับคำมา
ด้วยกัน

ส่วนคนที่ชวนมานะปั่นตั้งแต่ขึ้นเขามา อีกนิดคงขาดใจตายแล้วมั้ง

“ปั่นฉิบหายเลย”

“กูไต่ยีนะไอ้เฮอร์” เท้าเฮอร์เริ่มจะเพื่อนหลังไต่ยีนั่นวามันไล่ ถึงอย่างนั้นก็ยอมลดกล้องถ่ายรูปแล้วเดินตามเพื่อนรักต่อไปไม่วายทำหน้าทวนประสาทไล่ให้อีกคนยกขาถีบแต่ดันพลาด

เขากับหน้าหนาวเรียนด้วยกันมาตั้งแต่ชั้นประถม เป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงตอนนี้ที่ใกล้เรียนจบการบินเพื่อเป็นนักบินอย่างที่ตั้งใจไว้ นี่เป็นปิดเทอมสุดท้ายแล้ว พอจบเทอมนี้ก็เตรียมสอบแข่งเข้าเป็นนักบินสายการบินต่างๆ อีก

แน่นอน...ด้วยพื้นฐานคะแนนสูง และหน้าที่ดีของเขาทำให้ันวได้รับการทำงานเข้าทำงานตั้งแต่ยังไม่จบมหาวิทยาลัย ทั้งยังมีพรสวรรค์ให้ประหลาดใจเลยเป็นความหวังของครอบครัว

ทั้งนี้ทั้งนั้นทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามลำดับขั้น แต่เขาหวังว่าจะได้เป็นนักบินเร็ว ๆ นี้ อย่างน้อยก็ก่อนอายุยี่สิบแปด เขารู้ว่าตัวเองอยากเป็นนักบินก็ตอนที่ไปโดดรัมกับพ่อครั้งแรกที่อเมริกา พอโตขึ้นมาเลยตั้งเป้าหมายแน่วแน่มาก

และมันก็ใกล้ถึงเป้าหมายเข้าไปทุกที

“ถึงสักที ขาแทบแตก” หน้าหนาววางเต็นท์ลงหลังมาถึงจุดสำหรับกางเต็นท์ เขาบิดชีเกียจพร้อมกับถอนหายใจแรง ๆ ต่างจากันวที่เดินเช็กภาพที่ถ่ายมาอย่างไม่มีริบร้อน “ได้โปรดขอบคุณขายเต็นท์ก่อน เดี่ยวกูปล่อยไปถ่ายรูปอวดแม่มึงเน่”

“รู้แล้วน่า มึงนี่ปั่นจังวะ”

“ขนาดปั่นมึงยังไม่ฟังเลย ถ้ากูไม่ปั่นมันจะขนาดไหน” เท้าเฮอร์

ด่าอีกรอบ แต่เพื่อนรักไม่สะทกสะท้านอะไร “และเดินที่มึงก็หลังใหญ่ฉิบหาย กะจะลงหลักปักฐานที่นี่หรือไง”

“ก็เผื่อเอาไว้ จะได้ไม่ต้องนอนเบียดกับมึงนี่”

“ทำไม เเตกกัลดกหลุมรักเค้าหรือไง”

“เดียวฟ้าผ่าไอ้หนาว”

“ฮ่าๆ” หน้าหนาวหัวเราะไล่ต้อนเห็นธันวาทำหน้าเหยเกไล่เขา พวกเขาต่างรู้ดีว่าไม่มีทางชอบกันแบบนั้น เพราะธันวาชอบผู้ชาย แม้ว่ามันจะไม่เคยคบใครจริงจังเลยก็ตาม ส่วนเพื่อนรักชอบผู้หญิง ติดแค่ว่าหัวทุกทีที่จีบใคร

คนหนึ่งหล่อเลือกได้ อีกคนนกเกินไปเลยกลายมาเป็นเพื่อนซี้กันไง

ถึงจะแอบหมั่นไส้ธันวายุ่ทุกวันก็เถอะ

“มาช่วยยกทางเดินที่ได้แล้ว งานยากของวันนี้”

“กูปวดท้องวะ โทษที”

“ฮะ?”

“เดี๋ยวกูไปห้องน้ำก่อนนะ ฝากมึงทางเดินทีด้วย”

“เฮ้ยไอ้ธัน! ไอ้ธัน!”

ไม่รู้ให้เพื่อนทักท้วงธันวาก็รีบชิงหนีออกมาก่อน เพราะเขารู้ว่าหน้าหนาวไม่กล้าตามมาหรอก ของที่พกมามีแต่ของมีค่า ยังไงมันก็ต้องอยู่เฝ้า ส่วนเขาก็ไม่ได้มาเข้าห้องน้ำอย่างที่ว่า แค่อยากหนีออกมาใช้เวลาส่วนตัวเท่านั้น

ธันวายิ้มช้าต้อนเห็นเพื่อนรักทำได้มากที่สุดคือกระพิบเท้าลงพื้นอย่างเจ็บใจ ขณะที่เขายกกล้องขึ้นมาถ่ายรูปรรยากาศที่งดงามยิ่งกว่าอะไร

กลิ่นของธรรมชาติอัดแน่นอยู่ในปอดเขา ผ่อนคลายความ
ตึงเครียดจากช่วงเวลาที่ผ่านมาให้สบายใจ

“แถวนี้มีน้ำตกใช้ใหม่ อยู่ตรงไหนกันนะ...” เจ้าตัวพึมพำหลัง
หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อค้นหาว่าน้ำตกอยู่ตรงไหน นั่นคือเป้าหมาย
แรกที่เขาดึงใจไว้ กระว่าถ้าถ่ายได้สวยก็จะอัปลงอินสตาแกรม
ให้คนมากตถุ์ใจกัน ติดแค่ว่าจุดตั้งแคมป์กับน้ำตกค่อนข้างไกลกัน
เพื่อความปลอดภัยหลาย ๆ อย่าง

ต้องบอกก่อนว่าจุดที่เขามาตั้งแคมป์มันเป็นเหมือนริสอร์ท
มากกว่า แค่ว่ามันอยู่ในธรรมชาติและคนที่ไม่ได้เยอะมากเพราะ
เพิ่งเปิดตัวใหม่

แต่การบริการและจุดตั้งแคมป์ถือว่าสวยถูกใจ นอกจากกาง
เต็นท์ได้ยังมีเป็นบ้านให้อาศัย เพื่อในกรณีฝนตกหรือใครที่ไม่อยาก
กางเต็นท์ก็อยู่ที่นี่ได้

ก็โอเคอยู่สำหรับเขา

“ตรงนี้สวยดีอะ” เขายกยัมหลังเจอจุดถ่ายรูปที่ชอบมาก มัน
เป็นน้ำตกที่รอบด้านเป็นป่า งงถามราวกับว่าอยู่ในวรรณคดียังไง
ยังงั้น แสงสีจากดวงอาทิตย์ที่ตกกระทบลงมาก็ได้องค์ภาพดีเหมือน
ถูกเซตไว้ ตรงไหนนั่นถ้ามีคนนั่งอยู่คงถ่ายอวดคนอื่นให้อิจฉาได้

แปลกที่วันนี้ไม่มีคนเลย อย่างกับอยากให้เขาได้อิ่มหนำกับ
บรรยากาศจนกว่าจะพอใจ

อันความองรูปที่ถ่ายได้ ก่อนจะ...

‘พี่ท่าน’

‘พี่ท่านมาหาข้าแล้ววี่’

“เอ๊ะ” ร่างสูงชะงักเมื่อความทรงจำบางอย่างถูกรื้อฟื้นขึ้นมา

มันคือภาพในความฝันของเขา ที่เขามักจะเจอผู้ชายคนหนึ่งในป่า
ตรงริมธารเสมอ และมันบังเอิญกับจุดที่เขาอยู่เลยเหมือนเห็นภาพ
ซ้อนทับว่าคนคนนั้นนั่งอยู่ตรงจุดหินนั้น

หันมายกยืม ทั้งสายตาเชิญชวนให้มองกัน

นาที่นั้นธันวายืนค้างด้วยความตกใจ ก่อนที่ภาพนั้นจะหาย
ลับแล้วแทนที่ด้วยเสียงของ...

“ป่า! ป่า! หายไปไหนเนีย!”

“หือ?”

“ฮึ้ย!” น้ำเสียงที่บอกอาการฮึดฮัดของใครบางคนทำลายภาพ
ในหัวของธันวาไปจนหมด พาให้เขาหันไปมองผู้หญิงที่ถือพัดลม
ไล่ถ่านกับโทรศัพท์มือถือไร้สัญญาณ ดูเหมือนเธอกำลังตามหาใคร
สักคนอยู่ ท่าที่หงุดหงิดนั้นดูอันตรายชนิดที่ไม่น่าเข้าใกล้

ธันวาจึงทำเป็นไม่สนใจ ทว่าเธอกลับตรงดิ่งเข้ามาทักทาย

ไมลี ต้องบอกว่าเธอเข้ามาถามมากกว่า

“ขอโทษนะคะ เห็นผู้ชายใส่เสื้อสีฟ้า ผิวขาว สูงประมาณร้อย
เจ็ดสิบห้าเดินผ่านมาแถวนี้ไหม” เธอรวดีเทลซุดใหญ่ ทำเอาธันวา
กะพริบตาปริบ ๆ “ผมสีน้ำตาลเทา ๆ ตัวขาวเกินเบอร์ น่าจะใส่สร้อย
ข้อมือด้วย”

“โทษทีครับ ผมว่าผมไม่เห็นนะ”

“ไม่เห็นเลยเธอคะ สักนิดหนึ่งก็ไม่เห็นเธอ”

“เพื่อที่ผมเพิ่งมาถึง นอกจากพนักงานผมก็ไม่เจอคนอื่นเลย”

“อ้าว งั้นขอโทษด้วยค่ะ ฉันนึกว่าคุณมาลักรักแล้วเลยคิดว่า
น่าจะเห็นน้องชาย”

“น้องชาย?”

“ใช่ค่ะ น้องชาย ไม่รู้นางหายไปในไหน กลัวจะกลับคืนสู่
ธรรมชาติไป นางยิ่งอึ้งๆ อยู่ด้วย” หญิงสาวพูดด้วยความ
หุดหิดปนเหนียวหน้าย ถอนหายใจอีกทีจนันรวกกลัวว่าลมเธอ
จะหมดปอด ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่หยุดที่จะตามหาน้อง ส่วนันรว
ทำได้แค่มองเท่านั้น พลังจิตภาพตามว่าน้องชายของเธอคนนี้จะ
เป็นคนแบบไหนกัน

ไอ้ที่บอกว่ากลับคืนสู่ธรรมชาติเหมือนคำชะมะมากกว่าคำ
ห่วงใยเลย

“ยังไงถ้าคุณเจอผู้ชายตามที่ฉันบอก ฝากบอกเขาด้วยว่าฉัน
ตามหาเขาอยู่” ไม่รอช้าให้สติหลุดไปมากกว่านี้ เธอย้ำเตือนอีกครั้ง
“หรือไม่ก็บอกให้เขากลับไปเดินที่โดยเร็วที่สุด คุณปู่เป็นห่วงแย่แล้ว”

“ถ้าผมเจอจะบอกให้”

“ภาวนาขอให้เจอเถอะค่ะ ฉันตามหาเขามาเกือบชั่วโมงแล้ว”
เธอลอกตาใส่ “ที่นี่สัญญาณก็ไม่มี โทร. หาใครก็ไม่ได้”

“ที่นี้อยู่ในป่าหนึ่ครับ จะให้มีสัญญาณแบบในกรุงเทพฯ ก็คง
ต้องเข้าเมืองไป”

“ถ้ารู้แบบนี้ฉันน่าจะเอาเชือกผูกเขากับเอวฉันไว้ เขาจะได้ไม่
ไปไกลจากสายตาฉัน”

สัมผัสได้ถึงความคับแค้นใจ แต่มันก็มีความกังวลปนเป็นห่วง
อยู่ในนั้น

“งั้นฉันขอตัวไปตามหาน้องต่อก่อนแล้วกัน อย่าลืมนะคะ
ผู้ชายใส่เสื้อสีฟ้า สูงประมาณร้อยเจ็ดสิบห้า”

“ผมต้องรู้ชื่อเขาด้วยเลยไหม”

“ผีนป่า”

“ครับ?”

“น้องชายฉันชื่อผีนป่า ถ้าเจอเขารีบบอกให้เขากลับไปหาฉันด่วน” พุดจบเธอก็เดินปั้งปั้งจากไปเลย ทั้งให้ธันวายืนงออยู่คนเดียวพร้อมกับชื่อน้องชายเธอที่ฝากไว้ให้ ดูเหมือนเธอจะไม่คิดมากเลยที่จะบอกชื่อน้องชาย คงคิดว่าแค่หาเจอก็เพียงพอแล้ว แม้ว่าเขาไม่ได้บอกว่าจะตามหาอย่างสุดความสามารถก็ตาม

อีกอย่าง...เราต่างเป็นคนแปลกหน้า เขารู้ได้ไงว่าเธอไม่ใช่หนึ่งในมิชจาซีพนะ เพราะนั่นพอเธอกลับสายตาไปแล้ว ธันวาจึงเดินเลี้ยวออกมาจากตรงนั้น กันเธอกลับมาโยนคำถามใส่

พร้อมกับคิดว่าคนอะไรชื่อผีนป่า ทำไมฟังดูรักธรรมชาติขนาดนั้น

เพราะนี่พี่สาวเลยกลัวว่าจะกลับคืนถิ่นเธอ ก็ที่นี่เต็มไปด้วยภูเขาและพงไพร แต่คิดไปคิดมาชื่อก็กะอยู่นะ เขาไม่เคยเจอใครชื่อแบบนี้เลยถือว่าน่าสนใจ

แต่ก็นั่นแหละ ไวไวอะไรไม่ได้ สมัยนี้สิบแปดมงกุฎเยอะจะตาย

“ไปตรงนั้นดีกว่า” เจ้าตัวพึมพำกับตัวเองพลางเดินถ่างรูปไปเรื่อย ๆ และเริ่มเดินไกลจากจุดที่เจอคนแปลกหน้า เขามานถ้ำเล็ก ๆ ที่ข้างในมีลำธาร น่าจะเป็นจุดชมวิวอีกที่หนึ่งของรีสอร์ทแห่งนี้ ซึ่งเรียกสร้างความสนใจจากเขาเป็นอย่างมาก

ธันวามองทุกอย่างผ่านเลนส์กล้อง เขาเห็นความงามของธรรมชาติในที่แห่งนั้น เสียงสายน้ำอันชื่นฉ่ำกับสายลมเย็น ๆ กำลังคลอเคลียกัน พออยู่ในถ้ำแล้วความเย็นกลับโอบรัด ไม่ได้รู้สึกอึดอัดแต่เหมือนนอนแช่อยู่ในผืนน้ำอันกว้างใหญ่

ร่างสูงเดินเข้ามาจนสุดถ้ำเพื่อทะลุออกไปตรงหน้าผาที่มีราว
กั้นไว้ แสงของดวงอาทิตย์ตกกระทบเลนส์กล้องพาให้เขาต้องปรับ
แสงใหม่ ทว่าจังหวะนั้นกล้องของเขากลับจับภาพคนคนหนึ่งได้

พลันเสียงกระซิบที่คุ้นเคยก็ดังขึ้นมา

'พี่ท่าน'

'พีทันทเทว'

'ยอดรักของข้า'

'ข้ารอท่านอยู่'

ติก!

ผีเท้าหุดยะงักตรงปากถ้ำ ดวงตาจับจ้องไปยังผู้ชายสวมเสื้อ
สีฟ้า เขามีเส้นผมสีน้ำตาลเทา ผิวขาวเนียนละเอียด สวมกางเกง
ขาสีส่วน รวมถึงสวมสร้อยข้อมือสีเงินวาววับ

คาดการณ์จากสายตาเขาสูงประมาณร้อยเจ็ดสิบห้าเป็นอย่าง
ต่ำ เมื่อเทียบกับธันวาแล้วหน้าผากของอีกฝ่ายจะอยู่ตรงปากเขา
พอดีอย่างกับสวรรค์กะเกณฑ์ไว้ให้

ธันวารู้ได้ทันทีว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนที่ผู้หญิงคนนั้นตามหาแทบ
ตาย

แต่แทนที่เขาจะรีบเข้าไปบอกว่ามีคนหาตัวอยู่ กลับยืนค้าง
มองอีกฝ่ายผ่านเลนส์กล้อง เช่นเดียวกับคนตรงหน้าที่ถือโทรศัพท์
อยู่ หน้าจอของอีกคนปรากฏภาพเขาที่ถือกล้องถ่ายรูป แสดงให้
เห็นว่าอีกฝ่ายก็กำลังถ่ายรูปเหมือนกัน

นาที่นั้นคล้ายบางอย่างดึงดูดให้เขาทั้งคู่ค่อย ๆ ลดสิ่งที่ถือใน
มือลงเพื่อมองหน้ากันด้วยนัยน์ตาที่แท้จริง

เขารู้ว่าดวงตาเป็นหน้าต่างของดวงใจ หากใครยึดครองได้ก็

เหมือนยัดใจไปทั้งดวง ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องนั้น เขาไม่เคยเจอใคร
ที่สามารถสะกดสายตาของเขาไว้ได้

กระทั่งได้พบเจอคนคนหนึ่งที่มองเขาด้วยแววตาไม่ต่างกัน
เท่าไร

แววตาที่เห็นแล้วมีอิทธิพลต่อหัวใจ

แววตาที่สื่อความรู้สึกข้างใน

แววตาที่ทำให้พลังปากพูดออกไป...

‘สัญญาได้หรือไม่’

‘สัญญาว่าเราจักกลับมาครองรักกันดังเดิม’

“พนาสินธุ์...”

“ป้า!”

“ไอ้ฉัน!”

“!” ทั้งสองสะดุ้งสุดตัวเมื่อถูกเรียกจากด้านหลัง หน้าหนาววิ่ง
มาหาเพื่อนรักพร้อมกับหญิงสาวตรงดิ่งไปหาน้องชายที่ตามหา
จึงหวนนั้นเหมือนพวกเขาหลุดออกจากภวังค์ ฉันไม่รู้ตัวเลยว่า
เดินมาหยุดใกล้คนคนนั้นมากขนาดนี้

ชนิดที่ปลายรองเท้าแทบแนบชิด มือก็ค้างไว้ในท่วงท่าที่กำลัง
จะเอื้อมไปสัมผัสแก้มขาว คนตรงหน้าที่เพิ่งรู้สึกตัวก็รีบผละถอยจน
ชิดราวกัน ก่อนพี่สาวจะดึงตัวให้ออกห่างคนแปลกหน้าที่โหวกวน
ก่อนหน้านี้

“ป้า! แกมาทำอะไรตรงนี้เนี่ย ฉันตามหาแกไปทั่ว!” เจ้าตัว
ตะโกนถามพร้อมหมุนตัวน้องชายตรวจดูว่ามีรอยเขียวรอยช้ำตรง
ไหนไหม “บอกแล้วไงว่าอย่าไปไหนมาไหนคนเดียว ถ้าหลงทาง
ขึ้นมาใครจะมาช่วยแกได้!”

“เอ่อ...”

“เอ๊ะ แล้วนี่แกเจอเขาได้ไง”

“ใคร”

“ผู้ชายคนนี่ไง”

“เอ๊ะ”

“ไม่อยากเชื่อว่าเขาจะช่วยตามหาแกจนเจอ”

ช่วยยับ